

Кафедра славянской филологии филологического факультета МГУ им. М.В. Ломоносова приглашает принять участие в традиционном 25-ом **Всероссийском студенческом конкурсе художественного перевода с болгарского языка на русский**, который проводят кафедра славянской филологии филологического факультета МГУ им. М.В. Ломоносова и кафедра славянских языков и культур факультета иностранных языков и регионоведения МГУ им. М.В. Ломоносова.

В конкурсе могут участвовать все, кто изучает болгарский язык в вузах (бакалавриат, магистратура, аспирантура), а также на языковых курсах или самостоятельно. Возраст участников – до 25 лет.

В этом году перел Вами новый автор - Иванка Могилска, поэт и прозаик, лауреат нескольких литературных премий.

Переводы присылайте до 30 марта 2025 г. на адрес оргкомитета конкурса bolgperevodmgu@yandex.ru. Не забудьте отдельным файлом сообщить информацию о себе: ФИО, название учебного заведения, где и как долго Вы изучаете болгарский язык, факультет, курс, контакты.

Надеемся, работа над переводом доставит Вам удовольствие!

Результаты конкурса будут объявлены 28 апреля 2025 г. на сайте филологического факультета МГУ им. М. В. Ломоносова <http://www.philol.msu.ru>

ЕВА, КОЯТО РАСТЕ И СЕ СМАЛЯВА

Иванка Могилска

Тази сутрин се усетих необикновено голяма. Стори ми се, че едва се побирам в леглото. Сkochих, протегнах се – горнището на пижамата май ми е окъсяло, долнището едва ми стига до коленете.

Лека съм като перце. Хубаво ми е. Днес нямам контролни. След часовете ще ходим с Лили да играем въздушен хоккей.

Пъхам четката за зъби в устата и се сещам, че съм забравила да си напиша домашното по математика. Лоша работа. Забравих, защото вчера, на урока по рисуване, учителят ми ги наприказва едни – само с талант нямало да постигна успех на изпита, трябвало да работя повече. Прибрах се, подредих една ваза и два портокала и ги рисувах до късно. Може би ще е по-добре, вместо да излизам с Лили днес, да се прибера и да продължа да рисувам. Тъжна работа! Ей, ей! Аз май се смаявам! Ето, едва стигам до ръба на мивката!

– Мамоооо!

– Закуската е готова! – показва се майка ми на вратата.

– Виж! – протегнах ръце към нея. Ръкавите на пижамата ми висяха, а долнището се свличаше и се омотаваше около краката ми.

– Сложи си новия пуловер, с него си много хубава! – усмихна се майка ми. – Ела да закусиш, че ще закъснееш! – врътна се и излезе от банята.

Каква майка е, не вижда ли какво се случва с дъщеря ѝ?! Запретнах ръкави и крачоли и се запътих към кухнята. Мама сложи на масата любимите ми палачинки. Погали ме по косата. Явно не забеляза нищо нередно. Поуспокоих се. Изядох палачинките и вече не ми се струваше, че съм кой знае колко малка.

В училище странното порастване и смаяване продължи. След първия час Лили ме увери, че ще останем истински приятелки дори да ни приемат в различни училища след седми клас. Почувствах се толкова щастлива и голяма, че чинът ми отесня. През втория час – химия – ме изпитаха внезапно. Така се смалих, че не можах да стигна до дъската и да кажа каквото и да било. През междучасията непрекъснато се оглеждах – забелязва ли някой какви страшни неща се случват с мен? Приятелите ми се държаха, сякаш всичко е наред. Следващите часове минаха горе-долу добре. След училище се прибирам направо къщи и сядам да рисувам!

Естествено, Лили ми се разсърди. Трябваше да я гоня по коридора да се сдобрим. Почти я бях настигнала, когато го

видях да върви срещу мен – Алекс от съседния клас. Какво да правя, какво да правя?! Да го гледам? Да се преструвам, че не го забелязвам? Или да се скрия?

Видях, че кабинетът по биология е отворен, и се шмугнах вътре. Добре че беше празен. Седнах на последния чин и се разревах. Отвратителен ден! Плача и усещам, че се смаявам. Вече бях станала почти колкото бобче и се чудех дали няма да изчезна, ако продължавам в същия дух, когато ми се стори, че чух:

– Стига, малката, ще се удавиш!

Срещу мен, на стола, беше кацнала совата, която обикновено стоеше във витрината до стената. Тя ме гледаше благо с тъмните си очи.

– Ти... не си ли препарирана?

– Понякога да, понякога не – завъртя главата си совата. – Зависи кой ме гледа. Обикновено хората виждат каквото им се иска. Или каквото им покажеш – добави тя, докато главата ѝ се връщаше в нормално положение. – Кажете сега защо плачеш!

Разказах ѝ за порастването и смаяването, за рисуването, за Лили и за Алекс.

– О, съвсем обикновен случай, ще се оправиш! – пак завъртя глава совата. – Тук всички сте така, само че никой не си признава.

– И Лили ли? – ококорих се аз.

– Всички! Сещаш ли се за момичетата от съседния клас, дето все ходят хванати под ръка? Всъщност така се подкрепят, ако някоя се натъжи и започне да се смаява. Или за онези, дето пеят и се смеят високо по улиците? Правят го, за да се усетят големи и така да прогонят страха, че другите май много не ги харесват.

– Възрастните знаят ли? – вече си бях върнала обичайните размери.

– Знаят, но повечето са забравили. С възрастта човек свиква с размера си... – усмихна се совата.

В този момент Лили влетя в кабинета. Вече ми беше простила и ме търсеше да си ходим заедно. Препарираната сова си стоеше във витрината.